



ΕΤΟΣ 58ον

9 Μαΐου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (2971)

ΤΑ ΦΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ

Ἡ σημασία τοῦ φωτός κυριαρχεῖ καὶ στὴ σημερινή εὐαγγελική περικοπή τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῆς πασχαλινῆς περιόδου, τῆς Κυριακῆς πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάληψη. Ἀνάσταση, φῶς καὶ ζωὴ εἶναι θεμελιώδεις ἀλήθειες τίς ὅποιες διακήρυξε τὸ εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Φῶς σημαίνει ζωὴ καὶ σκοτάδι θάνατος καὶ φθορά.

Τό θαῦμα τῆς θεραπείας

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, ἃν καὶ ἀποτελεῖ ἔνα ἀπό τὰ ποιητικά θαύματα πού πραγματοποίησε ὁ Χριστός, ἔχει κάποια ιδιαίτερα θεολογικά χαρακτηριστικά. Ὁ διάλογος τοῦ Χριστοῦ μὲ τούς μαθητές Του γιά τὴν αἰτία τῆς ἀρρώστιας, καὶ τῇ σχέσῃ της μὲ τὴν ἀμαρτία. Ὁ συγκεκριμένος τρόπος τῆς θεραπείας καὶ τὸ νόημά της (χρήση πηλοῦ, δημιουργία - ἀναδημιουργία). Ἡ συμπεριφορά τῶν γονέων τοῦ θεραπευμένου τυφλοῦ (φόβος - οὔδετερότητα). Ἡ ἀντίδραση καὶ ἡ ἄρνηση τῶν φαρισαίων μπροστά στὸ ὄλοφάνερο θαῦμα (προκατάληψη - ἐμπάθεια). Τό θάρρος καὶ ἡ ὁμοιογία πίστεως τοῦ τυφλοῦ (φῶς - ἀλήθεια), εἶναι ἀξιοπρόσεκτα στοιχεῖα τῆς εὐαγγελικῆς διήγησης.

Μαζί μὲ ὅλα αὐτά, ὅμως, ἀποκαλύπτεται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Πέρα καὶ πάνω ἀπό τὴν σωματική τύφλωση, ὁ Χριστός θεραπεύει τὴν πνευματική τυφλότητα. Διαλύει τὴν σύγχυσην καὶ τὰ σκοτάδια τῆς ἀμαρτίας. Εὔκολα καταλαβαίνουμε ὅτι τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ δέν περιορίζεται στὴν ἀποκατάσταση τῆς ὅρασης, ὅσο σημαντικό καὶ ἃν εἶναι αὐτό. Τό θαῦμα, ἵσως, πού δέν φαίνεται εἶναι πιο βαθύ καὶ οὐσιαστικό. Εἶναι ὁ ἐσωτερικός φωτισμός, πού θεραπεύει καὶ ἀποκαθιστᾶ τὴν πνευματική τύφλωση.

Πόσο εὕστοχα ἔνας ὕμνος τῆς ἡμέρας ὑπογραμμίζει αὐτὴν τὴν ἀλήθεια, ὅταν λέει: «Δικαιοσύνης ἥπιες νοντέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἡμέρας τὸ φῶς ἐστερημένον διά τῆς Σῆς ἀχράντου προψαύσεως φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὅμματα τῶν ψυχῶν αὐγάσας υἱούς ἡμέρας δείξω, ἵνα πίστει βιῶμέν σοι, ποιητή

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. θ' 1-38)



Τό φῶς τοῦ κόσμου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

Καὶ ἡρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Παββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἢ νὰ τυφλὸς γεννηθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ; Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἔως ἡμέρα ἐστιν· ἔρχεται νὺξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὁ, φῶς εἰμὶ τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπινε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσιματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἴπεν αὐτῷ· Ὅταν γε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὁ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον· ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πᾶς ἀνεῳχθήσαν σου οἱ ὄφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἴπεν· Ἀνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισε μου τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ εἴπε μοι· Ὅταν γε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα. Εἴπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἀγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἡν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὄφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἡρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἴπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὄφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἀνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πᾶς δύναται ἀνθρωπος ἀμάρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἥνοιξέ σου τοὺς ὄφθαλμούς; Ὁ δὲ εἴπεν· ὅτι προφήτης ἐστιν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ιουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἔως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἡρώτησαν αὐτούς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ νίδος ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἀρτὶ βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ νίδος ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν ἡ τίς ἥνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὄφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἥλικιαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ ἑαντοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἴπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ιουδαίους· ἥδη γάρ συνετέθειντο οἱ Ιουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἥλικιαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἀνθρωπόν, δις ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δός δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἀμάρτωλός ἐστιν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἴπεν· Εἰ ἀμάρτωλός ἐστιν, οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα ὅτι, τυφλὸς ὁν, ἀρτὶ βλέπω. Εἴπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησε σοι; πῶς ἥνοιξέ σου τοὺς ὄφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἥδη, καὶ οὐκ ἥκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον· Σὺ εἰς μαθητής ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν.

΄Απεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς. ‘Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἔστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἔστι, καὶ ἀνέφεξέ μου τοὺς ὄφθαλμούς. Οἴδαμεν δὲ ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ’ ἐάν τις θεοσεβὴς ἦ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἡκούσθη ὅτι ἥνοιξέ τις ὄφθαλμούς τυφλοῦ γεγενημένου. Εἰ μὴ ἥνοιύτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἡδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἡκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὑρών αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἐώφανας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἔστιν. Ο δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Σου καὶ ἄφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὔσπλαγχνία, φιλάνθρωπε δόξα σοι». Ἡπλιε νοντέ τῆς δικαιοσύνης Χριστέ, ἐσύ πού με τὸ ἄχραντό Σου ἄγγιγμα φώτισες σωματικά καὶ πνευματικά τόν ἐκ γενετῆς τυφλό, φώτισε καὶ τά μάτια τῶν ψυχῶν μας, κάνε μας υἱούς ἡμέρας, ὥστε μέ πίστη νά δοξάζουμε τή μεγάλη καὶ ἀνέκφραστη φιλανθρωπία Σου. Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ διαπερνᾶ τόν κόσμο. Φανερώνει τό βάθος τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ἀποκαλύπτει τόν προορισμό καὶ τήν ἀποστολή τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τό σκοπό ὅλων ὅσα ὑπάρχουν.

Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ

΄Οταν φωτιζόμαστε ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ, σέ μιά τέτοια θέα τοῦ ἐαιυτοῦ μας καὶ τῆς δημιουργίας, γεμίζουμε ἐλπίδα καὶ χαρά. ᾴ Εστω καὶ ἄν μοιραζόμαστε μέ τούς συνανθρώπους μας τή γήινη «μοίρα», τήν κοινή φύση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης καὶ ζωῆς, παρόλα αὐτά, ὅλα ἀλλάζουν καὶ μεταμορφώνονται μέσα μας. Ἄνατέληει ἡ «καινή κτίσι καὶ ζωή», διηλαδή μιά καινούργια προοπτική καὶ δυναμική. Χαρές, πλύπες, ἐλπίδες, ἀγωνίες, Θεραπεῖες, ἀρρώστιες, ἀκόμη καὶ ὁ Θάνατος, σηματοδοτοῦν τό τέρμα τῆς προσωρινότητας, ἀλλά καὶ τήν ἀρχή τῆς αἰωνιότητας. Εἶναι ἡ προσδοκία νά ζήσουμε μιά διαφορετική πραγματικότητα καὶ κατάσταση ζωῆς, ὅπου δέν θά ὑπάρχουν δάκρυα, θλίψεις καὶ στεναγμοί. Αὐτός εἶναι ὁ φωτισμός πού ἀποκαλύπτει ὁ ἀναστημένος Χριστός μέσα στήν Ἔκκλησία.

Αύτό τό φῶς τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ, δέν εἶναι ἓνα φυσικό φαινόμενο πού μποροῦμε νά ἀποδείξουμε μέ ιστορικά τεκμήρια, πλογικά ἐπιχειρήματα καὶ θεολογικές ρητορεῖες. Εἶναι αὐτό πού τό Εύαγγέλιο παρουσιάζει σάν μία ἀπό τίς πολλές καὶ ποικίλες «ἀντιφάσεις» τῆς χριστιανικῆς πίστης, ὅταν πλέει ὅτι «εἰς κρίμα ἐγώ εἰς τόν κόσμον τοῦτον ἥλθον, ἵνα οἱ μή βλέποντες βλέπωσιν καὶ οἱ βλέποντες τυφλοί γένωνται» (Ιω. 9,39). Ἐγώ ἥρθα, γιά νά φέρω σέ κρίση τόν κόσμο ἔτσι, ὥστε αὐτοί πού δέν βλέπουν νά βροῦν τό φῶς τους, καὶ ἐκεῖνοι πού βλέπουν νά ἀποδειχθοῦν τυφλοί. Ἡ ἐπικαιρότητα αὐτῆς τῆς φράσσης τοῦ Χρι-

9 Μαΐου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Ἡ θεραπείᾳ τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ». Ήσαῖου προφήτου (π' αἱ. π.Χ.), Χριστοφόρου μάρτυρος († 250), Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις.

Τίχος: Πλ. α΄ – Ἐωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Μαΐου, Ζ΄ ἀπό τοῦ Πάσχα (Ἀγίων Πατέρων).

Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.

στοῦ εἶναι αὐτονόητο. Ἄναριθμοι ἄνθρωποι τυφλωμένοι ἀπό τὰ ποιῆτα «φῶτα» τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς γνώσης, τῆς ἀνάπτυξης καὶ τῆς προόδου, μέσα στὸν ἔγωιστικὴν τοὺς ἐμπάθειαν ἀδιαφοροῦν, ἀμφισβητοῦν καὶ, τελικά, ἀρνοῦνται τὸ φῶς τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ. Οἱ ἄνθρωποι προτιμοῦν τὰ δικά τους φῶτα, τίς δικές τους κοσμοθεωρίες καὶ ἰδεολογίες, ἐγκλωβίζονται μέσα στὴ λογικὴ τους καὶ ἀσφυκτιοῦν.

Ἄγαπητοί ἀδελφοί, Θεός καὶ ἄνθρωπος, ζωὴ καὶ θάνατος, θά παραμένουν πάντοτε σκοτεινά αἰνίγματα πού φωτίζονται μόνο ἀπό τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ φῶς πού ἔκανε τὸν τυφλὸν ὅχι μόνο νά δεῖ τὸν κόσμο, ἀλλά, κυρίως, νά κατανοήσει τὸν προορισμό τὸ δικό του καὶ κάθε ἀνθρώπου, πού δέν βρίσκεται πουθενά ἀλλοῦ παρά μόνο «ἐν τῷ Θεῷ». Ἀμήν.

’Αρχιμ. Ν.Κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΠΑΤΡΩΝΟΥ, Ὄμοτ. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Μία ἐκουγχρονιστική ἐρμηνευτική προσέγγιση
οχῆμα 13x21, σελ. 128

Ο ὁμότιμος Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Πατρώνος ἀναδεικνύει τὸ μοναδικὸ σωτηριολογικὸ μήνυμα τοῦ θεόπνευστου βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀποφεύγοντας τίς συμπληγάδες τοῦ στείρου ὥρθολογισμοῦ καὶ τοῦ εὐσεβιστικοῦ ἀποκαλυπτισμοῦ. Ἔτοι, ὁ ἀναγνώστης μὲ τὸν εὐλοπτὸν καὶ ἀνεπιπέδευτη ἐκφραστὸν τοῦ συγγραφέα θά οἴκειοποιηθεῖ τὴν βαθύτερη λειτουργικὴ ἐσχατολογία τοῦ σωτηριολογικοῦ χαρακτήρα τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ιωάννου.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κίρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίας Εἰρήνης (ὅδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολούθια τοῦ Ἐσοερινοῦ, στὸν ὃποια περιστασιακῶν θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὅμιλει. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κίρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προοκυνηματικὸ Ναὸν Ἀγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἀγίας καὶ ὅμιλει ἐνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιάτο φύλλο ὄρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὅποι τῶν ἵερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

• Η «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' δλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr